

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні
 хто не може заложити.
 Викуп за Всіх.

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“

„Нагдожить поражок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Рік I. Місячник-Monthly Ч. 3

Рокі Божого 6052 — Марець-March, 1924

ЗМІСТ

Найдорожча Пам'ятка для Християн	35
Пробраз в більших розмірах	36
Анти-типична, дійсна Жертва	37
Пам'ятка установаєна	38
Чаша	39
Спів-участники	40
Стан нашого серця	40
В Гетсманським Городі	41
Порахунок з собою самим і молитва	42
Молитва в третє і потіха	43
Його чаша горечи	43
Ісус на Кресті	44
Ганьба, мука, смерть	45
Ісус покинутий	46
Діло доконане	46
Соборний Намет або Скин'я Завіту	47
„Став же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жагобу.“ — Авіакум 2:1.	

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філі [взбурені, недоволені маси]. І омертвють люде від страху та дожидаючи того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтесь, бо наближилось викуплення ваше. — Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „палігрімів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почитний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тій певній фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність та — ни, котра була укрита в Бозі ..., щоби тепер об'явилася через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі катворили люди; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне: бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконують Його службу; дятого рішення наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріплити Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голову і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливе „діло рук Його“, що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угальним камінем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений. Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16-17; до Ефесян 2:20-22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, dopasовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Оакрите 15:5-8.

Що підставою малі так аля Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смертю за „всіх“, стався „женихом за всі“ і, що Він буде „правдивим світом, що провісчас КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5-6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всьну ласку: бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттей 24:14; Оакрите 1:6; 20:6.

Що малія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послухні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

UKRAINIAN RELIGIOUS MONTHLY

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, G. H. Fisher, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади і прочих країв \$1.50.

Грошеві моні ордери треба адресувати так:

The Watch Tower, Ukr. Dt., 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ: В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального потвердження, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки на місяць перед кінцем передплати зазначаємо се побіч адреси.

Два перші числа не вийшли на час, як було обіцяно. Але сподіємось, що слідуючі будуть виходити правильно.

КОНВЕНЦІЯ

Найближша конвенція Братів відбудеться в Еріе, Па., недалеко Бофало, Н. Й. Ближші інформації подамо в слідуючій числі.

ДОРОГА БРАТА, Н. ФІЛЬ

Брат, Н. Філь, буде давати публичні виклади і духові для Братів в слідуючих місцевостях в таких днях:

Toronto, Ont.	16. March	Gonor, Man.	8.9 April
Kitchener, Ont.	18-20. „	East Selkirk, Man.	10. „
Brantford, Ont.	21-22. „	Chatfield, Man.	11. 13. „
Hamilton, Ont.	23. 24. „	Fisher Branch, Man.	14. „
Sault Ste. Marie, Ont.	26. 27. „	Portage La Prairie, Man.	17. 18. „
Port Arthur & Fort William, Ont.	30. „	Brandon, Man.	20. „
Kenora, Ont.	1. April	Venlaw, Man.	22. 23. „
Winnipeg, Man.	2. „	Ethelbert, Man.	25-28. „
Pleasant Home, Man.	6. 7. „	Kamsack, Sask.	30. „
			1. May

УВАГА!

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

Гарфа Божя	65 цт.
Божий Пляч Віків	75 цт.
Світ в Заколоті	10 цт.

Прочі книжки, які були в нашій мові, вже випродані. Скоро вийдуть з друку повідомимо о тім в „Вартовій Башті.“

Если хто з братів хотів би післати до старого краю книжку або газетку своїй родині або знакомим, нехай напише до нас, подасть адрес і належитість за книжку, а ми вишлемо на подану адресу, не рахуючи нічо більше. Всі листи адресувати так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік I.

Марець-March 1, 1924

Ч. 3

Найдорожа Памятка для Християн

„Се чинить на мій спомин.“ — Євангелія Луки 22:19.

БОГ Єгова зазначив в своїм плані певні події в особливий спосіб. Се, здається, учинив Він головню для добра *нового створіння*. Се *нове створіння* в Христі захоче ці події в солодкій пам'яті. Найважнішою такою подією, котра кидає світло на цілий Божий план що до чоловіка, є жертва смерті нашого Господа Ісуса Христа. Ця подія в Божім плані показує нам дуже ясно велику любов Бога і любов нашого Господа Ісуса до Церкви і до всіх людей.

Як пам'ятаємо о смерті нашого Спасителя, так також ми повинні пам'ятати на велику любов Бога Отця, котрий постарався о невимовний дар для нас, щоби ми могли **мати** життя і то подостатком. Чим більше пізнаємо любов Божу до нас, тим більша радість наповняє наші серця. О скільки більше веде нас Господь Ісус в більше світло своєї правди, о скільки більше розуміємо слова пророка Давида, котрий писав: „Пішли світло і правду; вони нехай ведуть мене і заведуть на твою гору святую до чертогів твоїх (твоєї святині). І так прийду я до жертівника Божого, до Бога, що сповняє мене превеликою радістю: і прославлю на гусях (гарфах) тебе Боже, мій Боже!“ — Псалма 43:3, 4.

Бог оказав свою незміриму любов до нас в тім, що приготував нам викуплення. „Являє же свою любов до нас Бог (у тому), що як ще були ми грішниками. Христос за нас умер.“ (до Римлян 5:8; 1. Йоана 4:10) Се була велика безкористовна жертва задля нас. Наш Отець хоче, щоби ми пам'ятали о сім. Се дорога памятка.

Безкористовна же любов Ісуса сповнити волю Отця і викупити нас, ся сама любов казала йому перетерпіти хрест за нас і за всіх людей. Бог хоче, щоби ми всегда пам'ятали о тім. Се також є дорогою памяткою для нас.

Сетки літ наперед Бог показав в прообразах сю велику жертву хрестну, щоби ми могли тепер ліпше порозуміти. Ісус Христос виконав се, що було показане в прообразах, і установив *Памятку* сеї дійсної жертви.

Ісус виразно бажав сего, щоби ми обходили памятку його смерті. Для нас се має велику вартість, особливо коли розуміємо значіння її. Річниця *Памятки* його смерті припадає сего року по 6-ій годині вечером, в п'ятницю, 18. квітня-апріля.

Що для нас є дороге, о тім любимо звичайно говорити. Ся памятка є свята для нас. Чим ближше сего великого дня, тим більше ми любимо розважати о тім всім, що привело до сеї жертви, як також любимо розбирати ці прообрази, котрі малювали смерть нашого Спасителя. Так, ми любимо над тим застановлятися. Тому рік річно пишемо в сій часописі кілька стрічок на сю тему. В них нема нічого нового, але все воно таке красне і так переймає серце чоловіка, що читай його кожного ранку, а воно все тобі буде новим, і кожного вечера, а воно все буде свіжим.

ПРООБРАЗ

При смерті Якова Ізраїльтяни сталися Божим народом, вибраним для певної цілі. Вони мали представляти собою розвиток *нового створіння*. Ізраїльтяни перебували в Єгипті і були в неволі під жезловою і деспотичною рукою Фараона. Сей тиран-цар представляв сатану, а фараонові дорадники і помічники представляли всіх видимих і невидимих слуг, через котрих ділає сатана. Ізраїльтяни загалом були прообразом (представляли) всіх людей на землі, котрі є тепер в неволі і котрі у властивім назначенім Богом часі будуть освободжені з неї. Первородні сини Ізраїля набрали значіння від тоді, коли ангел Божий в ночі пасхи перейшов через землю єгипетську і поубивав усіх первородних синів Єгипетських; вони, ці Ізраїльські первородні, представляли собою або були прообразом „Церкви первородних, котрих імена є записані в небі“.

Тяжкий гариб єгипетських наставників падав часто на плечі Ізраїльтян, невольників, і давався їм сильно відчувати. Їх плач і стогін вносилися аж до Бога і Бог небесний вислухав їх. В своїм великім милосердію посилав свого слугу, Мойсея, щоби свідчив проти сатани і його представителів і вивів Ізраїля на волю. Тут Мойсей представляв великого Відкупителя, котрий послухав волі Отця прийшов увільнити людський рід зіп'ятого жезловою рукою великого тирана, сатани.

Десять разів ставав Мойсей перед лицем Фараона і в імені Божім жалав від него, аби пустив людей Божих на волю. За кожним разом Фараон обіцявав Мойсеєві.

що Ізраїльтяни можуть йти, але опісля свою обітницю зараз ломив. Та за кожним разом Фараон спроваджував на свій нарід більші нещастя. Ще оден раз, з ряду десятих, казав Бог станути Мойсейови перед Фараоном. Бог об'явив Мойсейови, що сим разом покаже свою силу в такий чудний спосіб, що Єгиптяни сами будуть бажали, аби Ізраїльтяни забиралися а навіть будуть їх нагнали до сего. Мойсей проголосив Божі слова, що у півночі 14. Нізана мають умерти всі перво-родні сини у Єгиптян, почавши від сина Фараона, а скінчивши на сині найбіднішого слуги. Божий вирок сповнився до слова.

По праву наслідства кожний перво-родний ставав наслідником майна. Перво-родний син Фараона був наслідником престолу. Перво-родний син сподівався продовжати далі діло свого отця. Тому перво-родні сини Єгипту були прообразом теперішніх видимих представителів на землі, до котрих належать всі верховодячі класи, котрих пророк називає інакше „пастирями і начальниками овець“, котрі сподіються продовжати далі несправедливе царство свого отця, сатани, в який би то спосіб не було.

Первородні сини Ізраїля представляли наслідників обіцяного царства Божого, сподіючися мати участь в славі з Ісусом Христом в часі його тисячлітнього царства.

Бог постарався о спосіб, що перво-родні сини Ізраїля могли охоронитися від смерті. Іменно, вечером перед 14. Нізана Ізраїльтяни мали зарізати агнця а кровю його покропити одвірки і поріг дверей хати. Вся родина мала позіставати в хаті і не сміла виходити з неї цілу ніч. Агнця мали спечи цілого і з'їсти його враз з прісним хлібом і гіркими зіллями. В кождім домі, де заховали се Боже розпоряджене, перво-родний син не вмер а осяв при житю. Від тоді сей вечер був знаний під іменем Пасха. Бог розказав, щоби Ізраїльтяни обходили сю пам'ятку рік річно. Тому і Ісус мусів святкувати сю пасху.

В даній годині ангел смерті перейшов по цілім Єгипті, і кожний перво-родний син у Єгиптян умер і згинув кожний первак з їх худоби. Між людьми настав великий плач і лямент. Гурмаи прийшли перед палату Фараона, несучи своїх мертвих синів. Також Фараон стратив свого перво-родного сина. Через якийсь час Фараон оплакував смерть свого сина. Се вистарчало, що Ізраїльтяни могли зайти аж над Червоне море. Сей протят часу означає час, коли сатана буде знизаний. Прийшовши до себе, Фараон скликав усе своє військо і пустився в погоню за Ізраїльтянами, з думкою вигубити їх до ноги. Се показує, як сатана буде ходити і збирати собі прихильників, котрі схотять знищити людей, котрі навірналися до Бога Єгови через Господа Ісуса, великого дійсного (анти-типичного) Мойсея. Коли горді Фараона зближалися до Ізраїльтян, Бог знова оказав їм свою любов, поставивши огняний стовп поміж Ізраїльтян а силами сатани. Опісля Бог казав розступитися морським філям і перепровадив Ізраїльтян через Червоне море мов би по суходолі. Фараон і його військо пустилися в слід за ним,

та вода вернулася назад і затопила їх всіх. Се показує, як сатана і всі його послідователі при кінці Тисячліття будуть знищені до ноги.

Великий анти-типичний Мойсей, тепер присутний, веде своїх людей до певної і цілковитої перемоги. Лихі системи і правительства, котрі панують і управляють світом, се насінє сатани, і тому яко його перво-родні сини умруть, будуть знищені; для них не буде більше повороту до життя. Сам сатана піде в пропасть і буде там чекати часу свого цілковитого знищення при кінці Тисячліття.

ПРООБРАЗ В БІЛЬШИХ РОЗМІРАХ

Повисше був описаний загальний прообраз; але тепер маємо инший подрібніший описаний, котрий нас особливо інтересує. Тут є певні вказівки, за допомогою котрих люди Божі можуть приготувити себе увійти до Царства.

Агнцем пасхальним мусів бути семицею, маючи ні найменшої скази. Агнець представляв Того, котрий мусів бути убитий, щоби зложити ціну викупу, жертву за гріхи перво-родних і за гріхи цілого світа. — Іоан 1:29.

Голова кожної Ізраїльської родини мусів вибрати агнця. Тому і небесному Отцеві треба було вибрати анти-типичного Агнця. Тут знова показується пречудна любов Бога. Ми яко несовершенні люди, если би прийшлося нам принести в жертву якого агнця із нашої череди, ми вибрали би яке гірше, а ліпше собі затримали. Чи не міг Бог вибрати кого з низших небесних сотворінь і учинити його чоловіком і ужити його опісля, щоби викупити ним рід людський? Чому Бог не учинив так? Бачимо ясно, що найважніша причина, чому Бог вибрав свого улюбленого Сина як велику жертву викупу, була, щоби показати свою безкорислову любов. (Іоан 3:16) Бог не може заперечити собі. Коли мав вибрати із своїх небесних сотворінь на сю велику жертву, тоді взяв найдорожчий скарб свого серця. Бог вибрав своє сотворіння, котрого Сам впрост сотворив, вибрав свого улюбленого, єдиного Сина як жертву на се, щоби люди могли жити. Він вибрав сего, на котрого терпіння і смерті дивитися, було найбільшою для Него мукою. В сей спосіб Він міг найліпше оказати свою велику любов. Більшої любови, як сеся не можна оказати. „У сьому явився любов Божа до нас, що Бог Сина свого єдиного у світ післав, щоб ми жили через Него. У сьому є любов, не що ми любимо Бога, а що Він любив нас і післав Сина свого на вблагання за гріхи наші.“ — Іоан 4:9, 10.

Пригадай собі, який жаль огортає цілу родину, если хто усе або згине яке звіря, котрого всі люблять; але який більший жаль огортає всіх в дома, если вмирає дорога і любя особа! Маючи се на памяті, можемо хоч що поняти великий біль, якого зазнавав небесний Отець, коли приготавляв свого найдорожшого Сина на смерть яко викуп за людей. Не тільки се, але його смерть мусіла прийти через ряд великих терпінь. В тім знова бачимо велику любов Божу.

Покроплене одвірків і порогу дверей кровю агнця було певною запорукою, що первородний в тім домі не вмере. Кров антитипічного Агнця є запорукою для всіх, котрі посвятили себе, котрі зістали оправдані і були початі Святим духом і отримали благословення антитипічного Агнця, се є, що если позістануть в Христі або під покровом сеї крові, будуть виратунані від другої смерті.

Спечи агня на огні вимагає далеко більшого огня, чим його зварити. Се вказувало на високий ступінь мук Ісусових. Коли мясо печеться, тоді весь його сок, всі його сили позістають в мясі; противно, як його вариться, вода вибирає всі соки. Тому Бог наказав був, щоби агня спечи, не варити. Зпечене мясо агня мало покріпити Ізраїльтян на тяжку дорогу. Гіркі зілля додавали їм апетиту. Палиця в руці і постели на ногах означали, що мають бути готові в дорогу кожної хвили.

Сила Християн походить з сего, що вони мають участь в Христі. Гіркі досвідчення, які приходять на них, представлені через гіркі зілля, збільшують в них більше бажання за Христом і тугу бути в солодкій єдності з Ним. Іншими словами, вони викликають в них більший апетит за Агнцем.

Прісний хліб вказує, що ми своїм серцем і своїм розумом оцінюємо правду так, що наші серця можуть кормитися любовю, яку оказав до нас Отець і возлюблений Син, і що з сего жерела черпаємо силу і поміч в кожнім часі і в кожній потребі

АНТИ-ТИПІЧНА, ДІЙСНА ЖЕРТВА

Ізраїльська пасха була тільки прообразом або типом, а Ісус стався дійсною або антитипічною Пасхою. Памятку сеї дійсної Пасхи і впливаючих з неї нових річей наказав Ісус святкувати своїм ученикам. Ізраїльська пасха вказувала на смерть Ісуса, Агнця Божого. Памятка же, яку установив Ісус, пригадує нам сю велику подію його смерті і показує нам значіння її. Ісус стався Пасхою, Агнцем Церкви первородних. Тому Ап. Павло говорить: „Бо пасха наша, Христос, заколена за нас: тим же святкуймо.“ (1. до Коринтян 5:7,8) Ісус мусів сповнити Закон. Тому також мусів споживати вечеру пасхи і того самого дня бути забитий як антитипічний Агнець, щоби зложити велику ціну викупу за рід людський. Бог всегда ділає точно і на означений час.

ПАМ'ЯТКА УСТАНОВЛЕНА

Коли Ісус обходив памятку пасхи, тоді вперше впровадив нову церемонію або установу, яка мала нагадувати його смерті, котра zarazом вказувала на велике значіння його великої жертви. Ісус мав вже опустити своїх учеників і вони вже не мали його бачити, більше як чоловіка (в тілі). Він знав, що члени його тіла будуть мати довгу, утяжливую дорогу перед собою, котра їм має приготувати небесне насліддя (лідицтво). Наш Спаситель і Господь бажав, щоби вони памятали добре, що Він своєю смертю сповнив прообраз-тип пасхального агня; і щоби вони мали в памяті значіння його смерті і ласку-привілей бути його послідователями і брати

також в ній участь. В тій цілі записав се євангелист Маттей в 26:16-29.

При установленню сеї Памятки Ісус ужив двох головних елементів, складників: Першим був хліб, котрий, як Ісус сказав, представляв його тіло, се є, його як чоловіка. Другим було вино, котре, як Він говорив, представляло його кров на відпущення гріхів, і котрею мав бути запечатаний Новий Завіт. Зовсім правдоподібно, що Ісус певно мусів взяти в руки цілий бохонець хліба, передомив його і сказав до своїх учеників: „Се представляє моє тіло, котре за вас ломиться, прийміть і їдьте“. Бохонець хліба склався з зерен пшениці. Зерно пшениці посіяне принесе багато зерен, показуючи сим, що воно в собі має жите, але перше мусить бути саме зпечене, щоби могло дати жите другим. Так подібно було з Ісусом. Він мав жите і посідав право до життя. Він мав право приволити на світ потомків. Він міг був наповнити землю расою людей. Але се не була така воля Отця. Ісус згодився знищити себе як чоловіка на се, щоби міг привести наново Адама і його потомків до стану життя. В сей спосіб Він зрікся свого життя як чоловіка і вирікся можності привести на світ расу людей. Пшениця заключає в собі всі складові частини-елементи, котрі є потрібні до будови різних частей і мускулів тіла людського. Так отже пшеничний хліб представляє дуже красно совершенність Ісуса, котрий може дати жите всім людям.

Їсти, значить користати з чогось, мати користок з чогось. Тому їсти або користати вірою з совершенної жертви нашого Спаси становить підставу нашого оправданя. Коли цілий світ в часі тисячліття прийме Ісуса як великого Відкупителя і буде йому послухний, отримає (покріплене) ножику життя і буде привернений до життя. Ісус не вказував на себе, щоби його їсти, як хліб. На се не було потреби. Він був всегда справедливий, тому і совершенний. Однак його члени тіла мусять бути оправдані; а їх оправданє мусить прийти через прийняте ними великої жертви Христа.

При другій оказії Ісус сказав: „Я є хліб життя. Батьки ваші їли манну в пустини, та й помирали. Се є хліб, що з неба сходить, щоб хто їсть його, не вмер. Я є хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, се тіло моє, котре я дам за життя світу.“ (Йоан 6:48-51) Се було жите як чоловіка, показане під образом хліба, котре Ісус віддав на смерть, і котре опісля дасть жите всему світові. Воно забезпечує найперше жите для Церкви на людським ступені. Се є, Бог уважає членів Церкви за совершенних людей на се, щоби вони могли мати участь в жертві Спасителя. Сі, що становлять Церкву, отримують в олім моменті при оправданю се, що світ отримає при кінці тисячліття, се є, совершенно людське жите. Бог уважає їх за таких. З сего бачимо, що оправданє через віру в дорожціну кров Христа, котре Бог улідає в часі віку Євангелії є в тій цілі, щоби в такий спосіб оправдані могли складати жертви спільно з Хри-

стом Ісусом і бути спів-жертвователями з Ним. Кождий з них мусить наперед вкусити хліба, заким він може бути прийнятий яко жертва. Се значить, кождий мусить (приняти вірою) увірувати в Ісуса Христа, як в великого Відкупителя і оказати се через свою віру, посвятившись виповнити вповні волю Божу.

ЧАША

„І взявши чашу і віддавши хвалу, подав їм, глаголючи: Пийте з неї всі; се бо єсть кров моя Нового Завіту, що за многих проливається на оставленє гріхів.“ — Маттей 26:27, 28.

Отець небесний наготовив чашу своєму возлюбленому Синови Ісусу. Ісус розумів, що Він мусить випити сю чашу. Він її випив. „Чашу, що дав мені Отець, хиба не пити її?“ (Йоан 18:11) Тому зовсім ясно, що чаша представляла напитек, котрий небесний Отець наготовив своєму возлюбленому Синови. Чаша представляла стан і услів'я, які Син мусів пережити, щоби міг статися Відкупителем світа. Три є головні річі, котрі представляла чаша, коли говориться як о напиту для нашого Господа: 1.) Що Він мусів вилляти свою кров життя; 2.) щоби се учинити, Він мусів зазнати великих терпінь і 3.) що коли се сповнить, з сего буде мати безграничну радість.

Житє чоловіка є в його крові. (1. Мойсея 9:4-6) Если кров вилється, се значить, сотворінє перестає жити. Ні оден чоловік не може жити, если кров не пливе в жилах його тіла. В Божім плані було: приготувити жертву викупу; а таку жертву можна було дати тільки тоді, если який совершенний чоловік вилє або віддає своє житє. Бог предсказав се через свого пророка, говорячи о Ісусі: „Він віддав (вилляв) свою душу (житє) на смерть.“ (Ісаїя 53:12) Виллявши свою кров життя, се є, віддавши своє житє яко чоловіка, Він заслужив тим самим жертву викупу. „Син чоловічий не прийшов, щоб служено Ному, а служити і дати душу свою (своє житє), яко викуп за многих.“ — Маттей 20:28.

Житє нашого Господа яко чоловіка було вилляте, але Він дальше мав право до сего людського життя. Право до життя Він міг був стратити тільки через свій власний грішний учинок. А що Він був всегда в гармонії із своїм Отцем, то се право до життя яко чоловіка існувало дальше. Віддаючи на смерть се житє яко чоловіка, виливаючи свою душу, Він (замінив) спровадив в сей спосіб своє житє на вартісну ціну, котру називаємо словом: *заслуга*, котрою можна викупити рід людський. Ціна совершенного людського життя, котру Бог приготував, має бути ужита як жертва за гріх, і має бути предложена Божій справедливості яко викуп і увільненє чоловіка. Сею кровю або вартісною заслугою запечатается Новий Завіт під услів'ями, котрих люде мусять слухати, если схотять одержати житє. В ніякий инший спосіб гріхи не можуть бути відпущені і в ніякий инший спосіб чоловік не прийде назад до гармонії з Богом. Тому Ісус сказав: „Се вино представляє мою кров. Моєю кро-

вю запечатается Новий Завіт і відпущаются гріхи.“ — Маттей 26:28.

Житє нашого Господа могло бути вилляте в однім моменті і без ніякого болю могло заслужити ціну викупу. Але не такий був Божий план. Великий Відкупитель мусів статись найвишим Священником, що мав мати в собі співчутє до других. Він мусів навчитись боліти серцем над немочами других. (до Жидів 4:15) Мусів навчитись бути послухним вповні волі свого Отця серед найтяжших обставин життя. До сего Він міг прийти тільки через терпіння. Небесний Отець, даючи свого возлюбленого єдинородного Сина на смерть, мусів дуже терпіти; тим оказав Він свою велику і безграничну любов до всіх людей. Його возлюблений Син своїми муками дав нагоду пізнати світові сю безграничну любов Божу.

Отець мав велику радість і уподобанє в своїм Сині, позаяк Сей оказався Йому послухний і вірний серед найтяжших проб. (Ісаїя 42:1) Возлюбленого свого Сина, Ісуса за його цілковитий послух його волі, нагородив Отець безграничною радістю. Тому також чаша представляла найкращу річ, се є, любов і радість, котрі можна осягнути тільки через терпіння і смерть. Розуміється, Ісус розумів, що чаша представляла і смуток і радість. Одн раз Він молив Бога, если можливо, нехай мине його ся чаша; правдоподібно Він мав на думці найбільш болючу часть її. О сій то найважнійшій її части пише і Апостол Павло: „Котрий за радість, яка була перед Ним (поставлена) витерпів хрест, не дбаючи про сором, і сів по правиці престолу Божого.“ (до Жидів 12:2) Дорога, котра довела до Божественного життя, провадила через муки і скінчилася повнотою радості з Богом Єговою. Тому Псалмодієць Давид, говорячи в імені Ісуса, сказав: „Ти вкажеш мені дорогу життя; перед лицем твоїм повнота радощів, по правиці твоїй блаженство по всяк час.“ — Псалма 16:11.

НАША УЧАСТЬ

Бог Єгова, приготувавши свій милостивий план, призначив, що Ісус має мати в своїм славнім царстві громаду або тіло спів-наслідників, складаючєся з 144.000 членів, котрі мають бути враз з Ним також царями і священниками. Святе Письмо називає їх всіх, се є, Ісуса Христа і тих 144.000 членів, *новим сотворінєм*. Всі члени сеї громади, сего тіла, мусять йти тою самою дорогою, котрою йшов возлюблений Син. Вони мусять дословно йти слідами його. (1. Петра 2:21) Тому чаша мала означати для кожного члена громади, для кожного члена тіла, те саме, що представляла для нашого Господа. Маючи як раз се на думці Ісус питав своїх учеників: „Чи зможете ви пити чашу, яку я пити му?“ Вони запевнили його, що: „Зможемо.“ На се Ісус додав: „Ви чашу мою пити мєте.“ (Маттей 20:22,23) Се рішучо потверджує, що чаша мусіла означати те саме для його послідователів, що і для самого Ісуса.

Коли наш Господь мав їх опускати, Він хотів, щоби вони в своїм часі зрозуміли значінє чаші. Тому в часі

установлювання сеї Памятки, подаючи їм чашу з вином, промовив менче більше так: „Ви заявили свою охоту пити мою чашу, тепер маєте спосібність се учинити. Беріть і пийте з неї.“ Так отже для кожного, хто хоче досягнути спів-наслідство з нашим Господом в його царстві, ся чаша має таке значіння: 1.) Віддати (виллати) своє оправдане життя на смерть; 2.) переходити подібні терпіння, які переходив наш Господь; і 3.) доконавши сего, отворитися йому дорога до безграничної радості в царстві.

Споживане хліба представляло або було образом користі, яку будуть мати люди з людського життя нашого Господа. В тім лежить підстава оправданя Християн. Се оправдане дає їм право до життя яке людям. Бог узнає (почисляє) се *право до життя* через заслугу Христа для того, щоби се право (до життя) могло бути прийняте як жертва. Се право до життя і се оправдане життя мусимо віддати на смерть. Се мусить бути жертвенна смерть віддана в жертву. „Вірне є слово: коли ми з Ним умерли, то з Ним і жити мєм.“ — 2. лист до Тимотея 2:11.

Сама ще смерть не вистарчає. Неоден може бути оправданий і початий від святого духа і сейчас умерти; але се не відповість Божим вимогам. Кождий з них мусить терпіти як терпів Господь і в сей спосіб мати нагоду образувати свій характер на його подобу, особливо його любови. Терпіння не сміє викликувати в нас огірчення; але знаючи, що наш небесний Отець терпів, показуючи свою любов до нас, і що наш любий Господь оказав свою пречудну любов до нас також через терпіння, тому і наші терпіння, яко Християн, мусять виобразувати в нас більшу міру несамолюбної любови. Апостол говорить: „Бо вам дано що до Христа не тільки в Него вірувати, але також задля Него і страждати.“ (до Филиппів 1:29 грец. текст) А на другім місці таке: Ми „наслідники Божі, а спільні наслідники Христові, коли тільки з Ним страждемо, щоб з Ним і прославитись.“ (до Римлян 8:17) Терпіти з Христом се є услів'я, котре мусить попередити, заким хто отримає участь в його радості і в його славі. „Коли терпимо, з Ним і царювати будемо.“ (2. до Тимотея 2:12) Ап. Павло розумів се, як видно з його слів: „Тепер радуєш у стражданнях моїх за вас і доповняю недостаток терпіння (горювання) Христового в тілі моїм за його тіло, котре єсть Церква.“ — до Колосян 1:24.

Коли переходимо через ці огненні і тяжкі проби яко Християни, се є доказом, що дух Божий спочиває на нас. О тім Апостол Петро говорить: „Радуйтеся, що маєте участь в стражданнях Христових, щоб і в одкровенні слави його радуватись і веселитись. Коли докоряють вас за імя Христове, — ви блаженні, щасливі. Дух бо слави і Бога спочиває на вас: ними він хуляється, вами прославляється [вони його зневажають, ви же прославляєте його].“ 1. Петра 4:13,14.

Головною ціллю, чому Бог посилав на нас терпіння, є, щоби ми виробили в собі чесноту любови на подобу Бога. Що се є правда, довіднає о тім євангелист Йоан, гово-

рячи: „У сьому явилась любов Божя вглядом нас, що Бог Сина свого єдинородного у світ післав, щоб ми жили через него.“ Ісус положив своє життя за нас, і „ми повинні за братів душі (життя) класти.“ Если Бог так полюбив нас, і Ісус Господь так нас полюбив, „ми повинні також любити оден одного.“ — 1. лист Йоана 4:9; 3:16,23.

Найвищий ступінь любови можна оказати тільки через жертву самопосягати. Ми оказуємо свою любов до братів, если за них посвячуємо себе, і нашу любов до людей маємо так само оказувати. Если розуміємо любов Бога, яку Він оказав для нас і також если розуміємо любов Ісуса, яку до нас оказав, тоді оцінимо сю ласку, яку маємо, коли можемо пити чашу Господа Ісуса, котра означає: 1.) Смерть 2.) подучена з терпіннями і муками і 3.) котра веде до великого щастя і радості.

Християнин, котрий розуміє, що є громада або тіло Христа, і оцінює свою ласку мати участь в тім тілі, може також порозуміти слова Апостола: „Бо теперішнє легке горе наше надто над міру приготує нам вічну вагу слави.“ — 2. до Коринтян 4:17.

МУСИМО БРАТИ УЧАСТЬ

Ісус положив правило, котре не дається зламати, кажучи: „Як не їсте тіла Сина чоловічого і не п'єте його крови, не маєте життя в собі.“ (Йоан 6:53) Життя в самім собі, приналежне кому жити, се є, без-смертність, отримаємо, если наперед скористаємо з чоловічества Ісуса (з Ісуса яко чоловіка), котре дасть нам оправдане до життя, і се оправдане життя віддамо (виллємо) на смерть як в жертву. В нагороду за се отримаємо вінець життя. До таких Ісус говорить: „Будь вірний аж до смерті, і дам тобі вінець життя.“ (Одкровення 2:10) Ся вірність обіймає в собі участь в терпіннях Христових аж до кінця, приймаючи їх радо і охотно.

СПІВ-УЧАСНИКИ

Апостол Павло, говорячи о хлібі і о чаші, так говорить до Церкви: „Чаша благословення, котру благословляємо, хліба не є се участь [общення*] в крові Христовій? Хліб, що переломлюємо, хліба не єсть се участь [общення] в тілі Христовім? Бо оден хліб, одне тіло — ми многі. [Бо ми многі є одним хлібом, одним тілом]. Бо ми всі є учасниками [членами] сего одного тіла.“ (1. до Коринтян 10:16,17) Переповідаючи нашою мовою слова Апостола, він се мав на думці: Тіло [громада] Христа складалася з многих членів подібно, як хліб складався з многих зерен пшениці. Ломане сего хліба представляє, як кождий з тих, що складаються на сей хліб, мусить бути зломаний; се є, він мусить мати участь з Господом в ломанню свого людського тіла, се є, ломане, жертвоване себе як чоловіка; се є, мусить віддати себе

*Слово *общення*, *при-чащаємось*, як тут переведено, означає по грецьки *спільність*, *спільна зв'язь*, *спів-члени*, *учасники*, що беруть спільно або мають в чімсь спільну участь або зв'язь, як поправно те саме слово переведено в 18. вершу через *спільники*.

на смерть, пожертвувати себе на смерть подібно, як се учинив наш Господь.

Чаша благословення, котру благословляємо, представляє нашу спільну зв'язь з Господом або нашу спільну участь в Його терпіннях, терпимо як і Він терпів.

Зібравши те все разом, бачимо: Наша спільна участь з Господом в Його чаші показує: Бог Єгова, даючи на жертву найдорожчий скарб свого серця, оказав тим своєю любов'ю до нас; а тепер Він уділяє нам своєї любові через се, що називає нас своїми синами. Ісус оказав свою велику любов до нас через се, що за нас віддав своє життя. Ми же маємо нагоду оказати нашу любов до Бога і маємо оказати, що вміємо оцінити Його любов до нас через се, що радо приймемо се, чого Він від нас жадає і маємо оказати нашу любов до братів, если радо віддамо своє життя за них.

Хвиля сеї Памятки нагадує нам, що учинив для нас Господь Бог і наш Спаситель Ісус. Пригадує нам також, які досвідчення зазнали ми в своїм житті від коли ми в перший раз пізнали по правді Господа Ісуса. Із всіх тих терпінь, яких ми зазнали від часу нашого посвячення для Господа, а які були представлені неначе в образі через чашу, котру наш Господь в своїй любові зволив нам уділити, ми тим всім радуємося; бо така тільки дорога веде до величезної радості, яку будемо мати враз з нашим Господом.

ПОВНОТА РАДОСТИ

Потім як подав пити чашу своїм ученикам Ісус промовив: „Глаголю ж вам; Що не пити му від нині з свого плоду виноградного аж до дня *того*, коли його пити буду з вами *новим* (вже нове) у царстві Отця мого.“ (Маттей 26:29) Тими словами, тут сказаними, наш Учитель мав на думці сеї напійок, виноградний сок, який був в чаші, а котрий представляв велику радість. Як раз надходила для Нього найважливіша хвиля в Його житті, хвиля мук і терпінь. Він вже мав опустити своїх учеників і промовив до них: „У світі горі мати мете, тільки ж бодріться; я побідив світ.“ (Йоан 16:33) Він знав наперед, що Церква мусить переходити через великі переслідування. В приповіді о десяти Дівичах представив Він як Певіста буде тішитись, приймаючи свого Жениха. Він подав нам в образі, як дуже Церква буде тішитись, коли надійде час для Нього, аби прийти до своєї святині, щоби довідатись і переконатись, хто є в стані святині або святості. Ми віримо, що наш Господь взяв в свої руки велику силу і владу 1914. р., і що 1918. р. прийшов до своєї святині-церкви і почав суд над домом своїм. До тих, що були йому вірні, Він промовив: „Увійди (тепер) в радість Пана твого.“ — Маттей 25:21.

Послідувачі нашого Господа, знаючи, що Він вже є присутний і що закладає своє царство і що прийшов до своєї святині-церкви, можна сказати, вони тепер учаснують в великих радісах нашого Господа в царстві Отця. Іншими словами сказавши, радість вже почалась.

Так певно, як Він вже взяв в свої руки владу панування, тоді також почалось закладувати царство Його Отця; і з тими, що серцем є злучені з Ним, Він почав діятись своїми радіщами царства. Ся радість і щастє досягне свій найвищий ступень, коли всі члени Його тіла перейдуть поза другу завісу (умруть) і ставуть з Начальником свого спасення, з своїм Головою і Женихом, Ісусом Христом перед Богом і отримають від Него похвалу. Тоді заживуть повнотою радощів і щастєм во віки.

Однаке сі, що остають еще по сій стороні завіси, мусять неоднораз перетерпіти, але враз з тим вони і пізнають Божий план, який наповняє їх великою радістю. Правдиві Християни пізнають, що прославлений Господь Ісус є вже присутний і закладає своє царство, котре так як Бог, призначив, приведе людей назад до єдності з Отцем. Такі то входять тепер в радіщі Господа, се є, вони радуються з сего, що надійшов час на знищення царства сатани і на заложенє царства правди і справедливости.

Се для них є великою заохотою на дорозі борби, яка еще є перед ними; надією споглядають до сеї щасливої хвилі, коли посідний член перейде до повної радості, маючи участь з Господом в славі царства.

СТАН НАШОГО СЕРЦЯ

Час Памятки Послідної Вечері надається як найкраще, аби кожний, хто хоче брати в ній участь, вглянув добре в своє серце. Ніхто не може подобатися Господу і брати участь в Памятці Послідної Вечері, если його серце є занечищене. Ніхто не може подобатися Господу, если хоче брати участь в сій вечері, а не розуміє, що значить громада, тіло Христове. Апостол Павло поясняє, що ми є членами оден одному, „бо тіло не є оден член, але многі.“ „Ви є тіло Христове, і члени з осіб (від часті).“ (1. до Коринтян 12:14,27) Тому кожний, хто хоче подобатися Господу, мусить зрозуміти, що кожний член тіла є частиною кожного другого члена, що всі вони є одним тілом в Христі Ісусі і що вони мають (спільний інтерес) спільно абати оден про одного.

Апостол Павло учить нас, яке повинно бути серце кожного, хто хоче брати участь в Памятці Послідної Вечері, кажучи: „Бо наєха наша, Христос, заколена за нас. Тим же святкуймо не в старому квасі, ані в квасі злоби та лукавства, а в опрісноках чистоти і правди.“ (1. до Коринтян 5:7,8) А на другім місці так говорить: „Усяка гіркість (гореч) і гнів і ярость (злість) і крик і лайка нехай зникне від нас із усякою злобою (з усім лихим). Бувайте ж оден до одного добрі, милосерні, прощаючи оден одному, як і Бог у Христі простив вам.“ (до Ефесян 4:31,32) Злоба означає недобре і лихе серце чоловіка, котрий не зважає на пішо. Квас є символом гріху. Тому Апостол менше більше так говорить: Очистіть своє серце, нехай не буде в нім якого злого чувства проти другого, а головню проти членів тіла Христового і відкиньте на бік всякий гріх. Уважайте, щоби в вашім серці не було ні гіркости, ні злости ні гніву. і так памятайте, що наша угода або контракт умерти

з Христом означає також умерти з другими, з ними і за них; віддати своє життя за братів.

Зближаючись до великої Пам'ятки Послідньої Вечері є се найважливіша для нас хвиля вплинути в самих себе і постаратись, щоби наше серце було в добрім стані, щоби ми могли в той час тішитись враз з нашим Господом.

ХТО МОЖЕ БРАТИ УЧАСТЬ?

Дехто може уважати, дослідивши себе самого, що він не є гідний брати участь в Пам'ятці Послідньої Вечері, і тому схоче позітати в дома. Ми думаємо, що таке заключене є мильне. Розглянемо себе самого є як раз в тій цілі, щоби приступити до Господа, аби ми могли очиститись від всякої плями або скази або тим подібного. Если ми кому що зле учинили, маємо тепер направити се; если ми провинилися перед Господом, маємо тепер визнати нашу вину і просити Господа о прощенє. Маємо просити вірою, памятаючи на слова Апостола і Євангеліста: „Коли хто згрішить, заступника маємо перед Отцем, Ісуса Христа, праведника,“ і „коли визнаємо гріхи наші, то Він вірний і праведний, щоби простив нам гріхи.“ Для того „приступаймо з відвагою до престола (трону) благодати, щоби прийняти милость і знайти благодать в час потреби.“ — 1. Йоана 2:1; 1:9; до Жидів 4:16.

Пам'ятку Послідньої Вечері повинен обходити кожний, хто цілковито посвятив себе Господу, і хто старається йти вузкою дорогою. Всі такі повинні сподіватися зазнати різних проб і терпінь; але сим не повинні знео-

хочуватись, если такі надійдуть, а протівно тішитись задля них, знаючи, що такі досвідченя приготовляють нас до нагороди. Всі ті, котрих посвідчає святий дух, що вони є Господні, будуть нетерпеливо вижидати сеї хвилі, коли всі разом будуть могли брати участь в сій солодкій Пам'ятці і у всім тим, що наготовив нам наш Отець і наш Господь Ісус.

Світ може нас ненавидіти і буде нас ненавидіти, если будемо вірні Господу. Се не повинно нас смутити, а протівно радувати: „Не дивуйтесь, брати мої, коли ненавидить вас світ.“ (1. Йоана 3:13) Если ми є Господні, то будемо любити братів і схочемо згромадитись разом з ними і спільно нагадати собі на Старшого Брата і на Його велику любов, яку Він оказав для нас. „Ми знаємо, що ми перейшли від смерти у життя, бо любимо братів.“ (1. Йоана 3:14) По тім спізнаємо себе, що ми є Господні. Кожний хто має духа Господнього буде старатися взяти участь в сій Пам'ятці Послідньої Вечері.

Най ся спільна солодка любов буде між всіма членами Церкви, що хотять статись домом Божим. Нехай свята лучність виже разом всі маленькі громадки по різних частих світа в той день і най всі пригадають собі і заховують глибоко в пам'яті, яке пречудне средство спасення приготував Бог для чоловіка а головню для Церкви. Радуймося сею ласкою, яка є нам дана і споглядаймо надією до сего щасливого дня, коли отримавши похвалу, станемо по правці нашого Господа перед престолом нашого небесного Отця.

В Гетсеманськім Городі

„Пильнуйте та моїться, щоб не ввійшли в спокусу.“ — Євангелія Марка 14:38.

І ВІЙШОВ Ісус з учениками своїми за потік Кедрон, де був сад, у котрий ввійшов Він і ученики Його.“ — Йоан 18:1.

Опустивши горішню комнату, де була установлена Пам'ятка Антитипічної Пасхи, наш Господь з своїми учениками удався на гору Оливну, до городу-саду, званого Гетсеманія. Імя се означає „місце, де витискають оливу.“ Правдоподібно там була праса, де витискали оливи. Оливи уживали тоді на світло і на поживу. Ще нині є на Оливній горі город обведений муром, 150 квадратних стіп великий, де, як розказують, мав перед своєю смертю молитися наш Господь. Там є всім дуже старезних, кріслатих оливкових дерев. Чи се як раз се місце, чи ні, сего напевно не знаємо.

„І прийшли до городу, званого Гетсеманія [на вроцище Гетсеман], і рече Ісус ученикам своїм: Сидіть тут [при вході, при воротах], поки я помолюся. І взяв Петра та Якова та Йоана з собою і почав скорбіти та вдаватись у тугу; і рече їм: тяжко сумна є душа моя аж до смерті. Пікладіть тут і пильнуйте. І відійшовши трехи далій, припав до землі і молився, щоби, коли мож-

на, мимо йшла від Него ся година. І говорив: Отче (Авва), Отче, все можливо Тобі, мимо неси від мене чашу сю; тільки ж не що я хочу, а що Ти.“ — Євангелія Марка 14:32-36.

Правдоподібно з двох причин наш Господь опустив комнату і ввійшов до городу. По перше, Він знав, що зрадник Юда і товпа жовнірів прийдуть Його арештувати. А Він не хотів завдати неприємности і клопоту приятелеви, котрий був так добрий і зводив відпустити для них горішню комнату. По друге, Він хотів бути сам на сам в супокю, де міг би сам оден бути з Богом і виляти свою душу в ширій молитві і одержати потрібну силу на терпіння, які Його чикали. Коли отже наш Господь прийшов до городу, лишив всім Апостолів при вході, при воротах, неначе передню сторожу яко чату, щоби давали знак. А з собою взяв трьох, котрих особливше любив і оказав їм свою славу, іменно Петра, Якова і Йоана. Петро, сей відважний і скорий до діла, Яков і Йоан, так звані „сини грому“ — три найвідважніші, найревнїйші і найповажнїйші Його ученики. Тих хотів Ісус мати найблизше себе в сій годині тревоги і туги.

Однак ще і тут хотів бути сам на сам в часі своєї молитви, бо навіть сі три найвірніші ученики не могли поняти його положення: „з людей не було нікого з ним.“ Тому лишив і їх і відійшов, як далеко можна кинути каменем, там припав до землі і клячучи з похилим лицем до землі молився: „Отче, Отче, все можливе Тобі, мимо неси від мене чашу сю; тільки ж не що я хочу, а що Ти.“ Так там Він жалісно промовляв і молив свого Отця.

Хто читає уважно слова молитви нашого Господа, вирачені в горді Гетсманським і його усильні „молитви і благання до Того [до Отця], котрий міг спасти його від смерті“ (лист Павла до Жидів), сей мусить прийти до заключення, що в науді теперішніх так званих „християн“, котрі кажуть, що Отець і наш Господь Ісус є одним Богом, є щось невластивого. Єли би їх наука була правдива, тоді молитва Ісуса Христа не була щирою молитвою, а тільки удаванем; бо тоді Він молився би сам до себе як до Бога. Св. Письмо говорить виразно на кождім місці, що Ісус, як і Він сам виразно се заявляв, був тільки Сином, котрого Отець післяв, єдинородним від Отця (Йоан 3:16; 10:29), первородним із всякого створіння, початком або першим із творива Божого (із тих, що Бог створив). — до Колосян 1:15; Окрите св. Йоана 3:14.

З описань Євангелистів бачимо, що смуток і тревога переняли Ісуса в такій степені і в такій силі, як ніколи! „Тяжко сумний був Він до смерті.“ Смуток був такий, що майже убивав його, як каже Маттей. Лука, будучи з фаху лікарем, говорить, що Ісус був в „агонії.“ зводив тяжку передсмертну боротьбу, до котрої, як грецьке слово означає, потреба великої сили і витривалости, аби її побороти; так що аж піт спливав з Него мов великі каплі крови.

ДЕЛИКАТНО СИЛЬНИЙ АЛЕ КРИПКИЙ

Невіруючі закидають, що сей смуток нашого Господа, його сльози і молитви свідчать о його (немочи) слабім духу. Вказують, що було багато мучеників різних релігій, котрі відважно і зовсім холодно кровно, а часами навіть з усміхом на лиці дивилися смерті в очі; — а се, що описують Євангелисти, показує, що Ісус боявся смерті, був низший, замість бути висшим понад других — так вони говорять. Тільки забувають, що в тім криється велика філософія, котрої вони не добачують. Рід людський так низько упав, його чувства і ніжність так притупилися, що він зовсім обоятно може споглядати на біль і смерть; що може сам переносити се без великого зворушення або немилосердно і холодно кровно завдавати смерть другому. Ми тішимося, що Ісус не був таким холодним мов той лід, але що був повний чуття і мав любляче серце. Тому ми є певні, що в його серцю є велике і взнесле чуте далеко далеко більше, чим в найлучшого чоловіка. Він тоді напевно мусів добре відчувати своє положення, котрого добровільно піднявся, іменно, щоби віддати своє життя за нас. Бо чим со-

вершенийший є чий організм, тим висші і взнесліші є його чувства, тим більша у него схильність до радости, тим більше пригнітає його смуток. Наш Спаситель, будучи найсовершеннішим чоловіком, мусів без порівняння в більшій мірі відчувати біль, чим які другі люди.

Крім сего Він мав в собі совершенне життя, нічим не сплямлене і знав, що може посідати його на всегда і розумів, що Він має тепер з ним розлучитись; підчас коли інші люди мають сплямлене життя, що стоїть під осудом смерті, і знають, що чи скорше, чи пізніше, вони і так мусять його стратити. Тому для нашого Господа віддати своє життя була цілковито ниша річ, чим віддати своє життя одному з його послідователів. Для приміру возьмім, що сума 100 представляє совершенне життя. Наш Господь мусів віддати сто (100) єдинок (частей), єли хотів віддати своє життя, підчас коли ми, будучи дев'яност дев'ять (99) частей умерші, можемо тільки віддати одну єдинку, одну часть із сто. Коли хто змннокровно і рівнодушно тратив своє життя, знаючи, що воно на всякий случай могло продовжатись тільки кілька років більше, се дуже а дуже різниться від справи Ісуса, котрий, будучи з своїм Отцем „скорше, чим світу бути“, знав дуже добре, що життя, котре Він мав віддати, Він не тратить його задля якого гріху, але що се була з його сторони добровільна жертва.

ПОРАХУНОК З СОБОЮ САМИМ І МОЛИТВА

Без сумніву сама думка стратити життя була причиною великого смутку нашого Господа. Апостол Павло зовсім ясно дає се до зрозуміння, кажучи: „Котрий за днів тіла свого [будучи чоловіком] приніс молитви і благання до Того (до Отця), котрий міг спасти його від смерті, з великим голосінем і сльозами, і почуто його за страх.“ — задля його боязни і страху. (до Жидів 5:7) Маючи на думці сповняти всегда волю Отця, день в день чинив Він з себе жертву (самопосвиту) аж доси, коли за кілька годин мало все скінчитись. З сею думкою прийшла і друга і мучила його: Чи сповнив я совершенно волю Отця? Чи можу жадати і чи отримаю я нагороду, котру мені Отець обіцяв, що воскресить мене з мертвих, що піднесе мене із стану смерті?

Бо єли би Він в чім не був виконав волі, як сего Отець вимагав, тоді його смерть означала би для Него цілковите знищення, позбавлене існування раз на всегда. Правда, хотий майже всі люди боляться знищення себе, то ніхто не може так знати повного значіння сего, як той, котрий вже мав совершенно життя і знав свою попередню славу, яку мав з Отцем, заким ще світу бути. Сама вже думка: бути знищеним раз на всегда, викликувала в Нім жах і тревогу в цілім його естві. Здається, що ся мисль ніколи передим не приходила до нашого Господа з такою силою, як в сій годині. Вона то як раз налягла на Него так важко, що засмутила його смертельно. Ісус бачив, що по Закону Він має терпіти, як злочинець, і само собою повстала в Нім думка, чи Він є зовсім чистий, і чи небесний Суддя оправдає і узнає

Його безвинним, котрого так многі з людей раді були осудити?

Помолившись там якийсь час, встав Він і пішов до грехів учеників, котрим найбільше довіряв і котрі були Його довіреними товаришами, і — застав їх сплячих. Євангелист Лука поясняє, що вони заснули з жалю і з смутку. Ся ніч була для них великою наукою. Памятка Пасхальної Вечері, котрої вони в повні не розуміли, налягла на них смутком, бо їх Учитель дав їм зрозуміти, що вона представляла Його смерть і далше, що оден з них зрадить Його. Смуток звичайно викликає безвладність і сон. Тому наш Господь легенько згнів їх, глаголючи до Петра: „Симоне, ти спиш? не міг ти одної години попилнувати? Пильнуйте та моліться, щоб не ввійшли у спокусу.“ (Марко 14:37,38) Не тільки ви повинні пильнувати задля мене, але ви мусите пильнувати задля себе самих. Бо надходить для вас година тяжкої проби. Не спіть а моліться, щоби ви не впали в покусу.

МОЛИТВА В ТРЕТЄ І ПОТІХА

Потім наш Господь пішов знова молитись. Євангелисти кажуть, що Він повтаряв те саме, молячись. Се є, Він висказував ту саму просьбу. І знова прийшов до Апостолів і в третє пішов молитись. Одно тяжіло Йому на серцю: Коби то знати, чи я виповнив волю Отця мого у всім, чого я піднявся сповнити? Коби то мати певну заповідь, що Бог схоче спасти мене із (стану) смерті через воскресєне? У відповідь на Його мольби зійшов ангел з неба і потішив Його, запевнивши і покріпив Його. Не маємо сказано які слова приніс ангел, але можемо бачити, що се були слова спокою, що він запевнив Його, що дорога життя нашого Господа сподобалася Отцю і що приверне Його наново до життя із смерті через воскресєне. Се вистарчало для нашого Господа. Се додало Йому сили і потрібної відваги до тяжкої проби, яка була перед Ним. Від сеї хвили аж до останку бачимо Його як найспокійнішого, що заховав найбільшу рівновагу духа із всіх знаних нам визначних лат в історії. Коли прийшов Юда з відліом жовнірів Ісус заховав як найбільший спокій духа; перед архиєреєм Кайфою і перед Пилатом був такий самий; коли був розпятий теж. В словах ангела найшов Він покріпленє і запевненє, що Отець любить Його, що слава, честь і без-смертність, яку Отець приобіцяв, будуть Його. Тому тепер Він міг йти вперед, хоч би не знати що прийшлося Йому перетерпіти.

Св. Письмо запевняє нас, що наш Господь Ісус був кушений під кожним зглядом подібно, як і ми (Його брати). Тут в Гетсманськім горді бачимо оден з примірів, яким тяжким пробам і терніям підпадають діти Божі. Виглядає не раз, що сатана хоче нам віобразити націю і вмовляє в нас, що всі досвідченя і трудности, не принесуть нам ніякого хісна і що ми повинні се занехати. Коли прийде така думка, то для тих, що стараються щиро сповнити приречєня свого слюбу, настає

хвиля найтяжчої проби, яку тяжко їм поконати. Если вони виреклися сего світа з Його приємностями, если зріклися своїх надій, цілей і бажань і вмісто них вибрали небесні річи, тоді така думка, немов, затемнює небесні надії, покриває їх еще більшою і густішою темнотою, чим тоді коли вони не виділи і не пізнали висних і небесних обітниць. Що ж тоді маємо ділати? Маємо наслідувати примір нашого Господа і глядати Отця, хочачи пізнати, чи все є добре з нами; хочачи мати запевненє, що хотяй нас світ ненавидить і виговорює всяке лихе слово на нас не по правді, що Він одначе нас любить; хочачи отримати яке нове запевненє, що з нами буде добре, що Господь дасть нам участь в першім воскресєню до вічного життя.

Та коли ділаємо се порівнанє між нашими досвідченями а тими, які переходив наш Господь, ми не повинні забувати, що тут заходить незмірно велика ріжниця: що ми є умераючі і в девятьдєсят девятих (99) частях ми вже умерші, і що тому ми не можемо в повні зрозуміти значіння смерті, ні оцінити значіння вічного життя. А крім того всего ми вже маємо примір нашого Господа і далше запевненє, що наша участь в першім воскресєню не буде дана завдяки нашій совершенности, але зачерез совершенність Ісуса, під ослівєм, що ми віддамо Господови наше ціле серце і нашу волю, і хотяй несовершенні є наші діла, то хочемо прославляти Його в нашій тілі і в нашій душі, цілим нашим єством.

Євангелист Марко пише, що наш Господь молився: „Отче, если возможно, мимо неси від мене сю чашу.“

ЙОГО ЧАША ГОРЕЧИ

І принав лицем до землі і знова приходили думки і мучили Його: Всі жителі Єрусалиму і цілого краю будуть уважати, що я є відкинутий Богом і Ним проклятий. І умру серед страшних мук на кресті в їх очах як богохульник і як злочинець; підчас коли кожда думка мого серця була покїрна і вірна Отцю. Се здається нам, було головною причиною смутку нашого Господа, сеї так званої „чаші“, котра, як Він благав, щоби, если возможно, минула Його. Ми віримо, що Він знав, що Його *смерть* була доконче потрібна, котрої не міг нічим уникнути, як се Він часто говорив наперед своїм ученикам; але такий ганьблячий рід смерті, се є, смерть на кресті переймала Його жахом. Бо се не тільки приносило встид і викликавало злі думки про Него у людей, у тих, котрі Його любили і котрим не раз учинив добре, але також тому, що се насувало їм на мысль, що Бог певно прокляв Його, а коли Він є дійсно проклятий Богом, тоді не може мати надії отримати славну обітницю воскресєня. Та коли прийшов ангел і запевнив Його, що Бог любить Його, що хотяй на хвилю займе Він місце проклятого Алама і станєся „проклоном за нас“, за людський рід, від тоді і крест і получений з тим встид міг переносити мужественно.

На примірі нашого Господа і Апостолів ми бачимо, яке велике значінє має молитва в часі великого горя.

Наш Господь сам чинив так, як наказував своїм ученикам, нильнував і молився, тому отримав благословення, зістав покріплений і вийшов побідоносно. Апостоли же не нильнували і не молилися, не розуміючи потреби сего, тому прийшла небаром хвиля, обняв їх великий страх і розбіглися. Один з них, найвідважніший між ними, котрий хвалився перед хвилю: „Хоч і всі поблазнялися, тільки не я,“ сей так налякався, чого певно не було б, если би був молився, що навіть під клятбою вирієся Господа.

Коли бачимо, що деякі люди Божі хотять провадити святе життя і посвятити себе, а рівночасно забувають на остерогу нашого Господа: нильнувати і молитися, ми знаємо наперед, що такі ділають нерозумно. І хотий вони є чистими „дівиними,“ але немудрими, „нерозумні.“ Вони не можуть сподіватися своєю власною силою осягнути перемогу над собою самими і над гріхом і над противником. Коли сам Господь потребував помочи, то зовсім певно, що і ми потребуємо: і коли Він отримав відповідь на свою сердечну молитву, се дає нам додумуватися, якої дороги жадає від нас Бог, коли хочемо отримати від Него сильну віру, котра може нас покріпити як тих добрих жовнірів переносити все в Його ім'я і в Його службі. Хто шукає Бога і щиро просить в своїх молитвах, сей напевно отримає благословення подібно, як отримав його сам Господь Ісус. Хотий правда не прийде до них подібний післанець з неба, аби потішити їх і скріпити, однак прийде післанець иншого рода. Се буде або приятель або особа, котра буде вміла відлучити наш біль і смуток, як ніде з Апостолів не міг

відлучити або помочти нашому Господу. Або се буде таки один з Апостолів через своє любе слово, котре Бог післав через них до нас. Та хотий прийде яка поміч або покріплене, то ми повинні знати, що се не від людей ані від ангела, але від самого Бога, що Він нас любить і приймає за своїх — і, що ми можемо на певно сподіватися надзвичайно великих благ, які Він приготував для тих, що Його люблять.

„ЩОБ ВИ НЕ ВВІЙШИ В СПОКУСУ“

Так сказати, ми живемо тепер в часі проби і спокусу, які прийшли на увесь світ, аби його випробувати. Теперішній час, як говорить св. Письмо, представляє „годину спокуси“ або проби при кінці сего віку. Се година Гетсеманії, в правдивім значінні сего слова, для всіх людей, котрі вірні Господови посвяtilася для Него. Для того ми подібно, як наш Господь, повинні в сій годині гора глядати і просити Отця, аби нас запевнив, що ми є Його, і що Він є наш, щоби ми з довірем на Його силу (і поміч) могли перейти через сей час. Се той час, в котрім всі, що забувають на слова Учителя: „Нильнуйте і молитесь, аби ви не ввійшли в спокусу,“ на певно ввійдуть в спокусу і напевно упадуть. І їх упадок буде страшний — і хотий вони подібно Петрові повстануть з сего упадку, то се принесе їм багато сліз.

Тому пехай кожний, до котрого рук дістанеться сей „Вістник Присутности Христа,“ пам'ятає на слова нашого Господа: „Нильнуйте та молитесь, щоб не ввійшли в спокусу.“

Ісус на Кресті

— Євангелія Маттея 27:33-50 —

ПРОСТА АЛЕ ПЕРЕКОНУЮЧА СИЛА ПРАВДИ — РІЖНИЦЯ МІЖ ГАНЬБОЮ, МУКОЮ А СМЕРТЮ — ІСУС ВІДДАЄ ДУХА В РУКИ ОТЦЯ.

„Бог мав свою любов до нас у тому, що як ще ми були грішниками, Христос за нас умер.“

— Послання Апостола Павла до Римлян 5:8. —

ЄВАНГЕЛІСТИ описують історію рознятя Ісуса дуже коротко але в багачих словах, хотий певно не мали на думці представляти її драматично. Як ніяка инша історія життя якого чоловіка не містила в собі більше важливіших подій в його життю, так подібно ніяка друга з них не скінчилася так дуже смутно і трагічно, як сеся велика дійсна драма, котру Всемогучий виставив на сцену на вид так ангелам, як і людям, аби показати їм рівночасно свою справедливність і свою любов. Також тут бачимо, до як низкого степеня може упасти чоловік. Хотий бачили багато різних чудес, які здійав Ісус, то однак Його добровільну жертву за наші гріхи прийняли зовсім змивно і байдужно. Ніщо краще не може нам представити їх стану, як коротка згадка, що у стін Ісуса ділилися Його одежю і кидали жереб,

кому припаде спідня, піла тканя сорочка Ісусова. Ся сорочка представляла дуже красю совершенність його людської природи. Правдоподібно був се дар від одної з побожних невіст, котрі помагали Йому з добра свого і признаво відносилися до Него. (Лука 8:3) Найвищій ступень обожности людей бачимо, як нині Євангеліст, що єі, котрі Його розняли, коли вже поділили поміж себе його одіж: „посідали і стерегли Його там,“ дивлячись байдужно на його муку і смерть.

ПОЛІТУРА ЧЕМНОСТИ СВІТА

Мусимо признати, що євангелія Христа мала не-впроєст великий вплив на світ, бо приносила цивілізацію, котра в порівнянню до давних варварських і диких звичаїв, зробила великий поступ в перед. Однак бачимо

також, що під політурою світської чистоти і цивілізації криється велика міра зіпсутого людського серця. Чи ж нема тепер багато таких, котрі пізнали, длячого Христос умер (і дучше розуміють, чим римські жовніри), хотий знають про великі його чудеса, і про муку, котру Він за них перетерпів, то замість упасти Йому до віг і закликати: „Мій Господе і мій Відкупителью,“ вони як ті римські жовніри: „усівши, стережуть,“ холодно відносяться до сего. В їх серцях нема милосердя, або що найменше нема достаточного співчуття, щоби керувати своєю волею і своїми учинками, але є дальше „ворогами креста Христового.“ Бо Христос сказав: „Хто не зі мною, сей проти мене.“ — Маттей 12:30.

Пилат, щоби заховати право, котре жадало, щоби над укаранням на смерть на кресті умістити над його головою надпис, котрий описував рід вини засудженого, написав і умістив над головою нашого Господа на кресті такі слова: „Се Ісус, цар Жидівський.“ Пилат знав, що старшина жидівська видала Ісуса на смерть тому, що вони боялися його впливу як учителя; а що оскаржували його: „що він себе робить царем жидівським“ і кричали: „ми не маємо царя, тільки Цезаря“ і в сей лицемірний спосіб змусили Пилата розпяти Ісуса під позором, що треба боронити престол Цезаря; тому тепер Пилат відплатився їм тим самим оружжям і ужив його проти них. Він певно і не думав, що сей надпис посвідчав правдивий типуд предивного чоловіка Ісуса Христа, котрего казав розпяти. Другий євангеліст оповідає, що старшина жидівська протестувала проти сего надпису, та Пилат не хотів його змінити, кажучи: „Що написав, написав!“

ГАНЬБА. МУКА. СМЕРТЬ

В городі Оливнім Ісус молив Отця свого: „Отче мій, если можна, нехай мимо йде від мене чаша ся; тільки ж не як я хочу, а як Ти.“ Тою „чашою,“ котру Він молив свого Отця, аби його минула, була ся ганьба, якої зазнав наш дорогий Відкупитель, будучи розпятий поміж двома розбійниками, як злочинець і як богохульник. Апостол Павло говорить нам, що ми, маючи перед нашими очима муки і тернія, які перетерпів Він із сторони грішників, станемося сильнішими (не воюючи словами або оружжям і) *лекше* прийде нам відпрати ріжні противности, тернія і очернення.

При тім мусимо запам'ятати, що не тернія, котрі переносив наш Господь, також не муки становлять *ціну викупу* за нас, але його смерть. Если бн Він був умер в лекший і в не такий соромний спосіб, Він був би так само добре заплатив ціну викупу за нас. Але єї ріжні проби, тернія і противности, яких зазнав наш Господь, хотий вони не були частю ціни викупу за нас, однак вони були потрібні і нежиточні, бо Отець хотів ними випробувати його. Зносячи те все терпеливо Ісус оказав в найвишнім степені свою вірність зглядом Отця і зглядом правди.

В сей спосіб Ісус оказався гідним високого вивішення, котре в нагороду наготовив йому Отець. Апостол Павло мав певно на думці не тільки його велике пониження, що стався чоловіком і потерпів смерть за наших гріхів, але також се чашу сорому і погорди, яку Він мусів випити, коли писав: „За се (тим же) Бог високо возніс його і дав йому імя, більше всякого імени, щоб в імя Ісусове приклонилось усяке коліно, що на небі і на землі і під землею.“ — до Филиппан 2:9,10.

Як се чудно, але правдиво, що звичайний чоловік в своїм уважнім стані, коли не йде дорогою правди і слова Господнього, легко паде з одної крайности в другу зовсім собі противну. Доказом сего є ті всі, що кивали своїми головами і говорили образливі слова на Ісуса, коли був на кресті, та насміхались з Него кажучи: „Ти, що руйнуєш церкву і за три дні будуєш єї, спасися сам. Коли ти Син Божий, зійди з креста!“ (Маттей 27:40) Всі вони певно мусили чути єї його слова в часі трьох літньої його праці. Правдоподібно, деякі з них бачили його многи чудеса і належали до тих, о котрих стоїть написано, що: всі „линувались благодатними словами, виходячими з уст його,“ (Лука 4:22) а в другім місці таке: „Що, як прийде Христос, чи більш сих ознак робити ме, які Сей зробив?“ (Йоан 7:31) А однак, коли побачили, що шасте обернулося проти Него, а особливо, коли верховоди церковні, священники і книжники виступили силою проти Него, тоді скоренько покинули його і станули з тамтими проти Него. Мусимо ветишатися, коли погадаємо, як дуже склонна людська природа до злого. Доказ сего бачили ми на народі жидівським, але те саме повтаряється і між теперішніми людьми. Хоч яка красна і взнесла правда слова Божого і хоч би як красно і вірно вложив її, то як священники, книжники і фарисеї нинішнього християнства настрашать і накричать на людей, звичайно вони покидають правду і остають при старім блуді. Хоч як чисте і святе жите будуть вести слуги слова Божого, хотий з посвячення і зовсім за дармо і з любови до Христа будуть голосити слово Боже і кождий може о тім переконатися, то сатана завжди знайде собі фалшивих свідків і „чесних“ слуг, котрі свідомо і з розумелом будуть чернити і насміхатися з тих, котрі бажать із серця показати людям правдиву науку Ісуса Христа і Апостолів. Але інакше не співнилися би слова нашого Господа, котрий научав: „Досить для ученика, коли буде як його учитель, а для слуги, коли буде, як пан його. Коли господаря йому (Ісуса) назвали Вельзевулом, то як більше домашніх його.“ (Маттей 10:25 перев. галил.) Чи ж Він не запевнив нас, що: „Блаженні ви, коли вас безчестити муть та переслідувати муть та казати муть на вас усяке лихе слово не по правді задля мене. Радий теє і веселітеся, бо велика нагорода ваша на небі; так бо переслідували і пророків, що жили предне вас.“ (Маттей 5:11,12) На нас сповняються також слова пророка Давида: „Зневага тих, що тебе зневажають, видала на мене.“ — Псалма 69:9.

ФАРИСЕЇ ЗНЕВАЖАЮТЬ

Зневаги книжників, священиків і фарисеїв найбільше боліли Ісуса. Вони, стоячи під крестом, насміхалися з Ісуса, котрий в муках догоряв на кресті і кликали до Него: Ти „ниших спасав, а себе не можеш спасти. Коли ти цар Ізраїльський, зійди тепер з креста, а увіруємо в тебе. Ти уповав на Бога; нехай тепер визволить тебе, коли хоче тебе. Ти казав: Я Син Божий.“ Ах! як мало вони знали, що Син Человічий мусів наперед терпіти те все, щоби дістатись до слави! О, як мало розуміли вони план Божий, що Мессія не міг отримати сили і увільнити Ізраїля і увесь світ з руки сатани і смерті, аж наперед мусів покласти своє життя як ціну викупу за нас. Як дуже повинні ми дякувати за се, що наш дорогий Відкупитель не руководився гнівом або пімстою, але волею і словом свого Отця, щоби він перетерпів покірно зневаги своїх переслідувателів і підчинив свою волю волі Отця небесного і Його планові.

Нічо дивного, що два розбійники, чуючи як насміхались з Христа священики і книжники, і собі стали кепкувати з Него. Одно тільки слово співчуття, яке тоді Ісус отримав, як записано о тім в євангелії, вийшло з уст одного розбійника.

Розняте нашого Господа відбулося о третій годині [по жидівському численню; на наш час — о коло 9. години] (Марко 15:25). В прообразі о коло того часу приношувало ранішню щоденну жертву, а Його смерть наступила шість годин пізніше, о третій годині пополудни, а по жидівському численню була дев'ята година (Маттей 27:45,50). В прообразі сей час був також зазначений. В тім часі приношувало вечірню щоденну жертву. Випадало отже, щоби природа закрила свою славу перед такою сценою і темнота покрила її. Не припускаємо, щоби було зовсім темно, але тільки темно, як сказано в євангелії. Але певно мусіло бути надприродно темно, бо тоді була повна місяця, отже затьміне сонця могло тревати лиш кілька мінут найдовше.

ІСУС ПОКИНУТИЙ

Саме тоді наш Господь промовив ці передсмертні слова: „Боже мій, Боже мій, чом мене покинув сси?“ (Маттей 27:46). З надзвичайним мужеством переносив Він всі противности грішників проти Него; і що Петро вирікся Його, і що всі ученики повтікали від Него, і мужественно переніс Він послідні години серед кнів і насмішок Його ворогів, але коли прийшла хвиля, коли Отець усунув свого духа єдності з Ним, се вже було понад міру Його терпіння, і кажуть, серце Ісусове пукло з жалю, і так умер.

Дехто може питати, чи ці слова Ісусові не означали що Він стратив віру, а не то, що Отець в дійсності усунув свою ласку і злуку з Ним. Ми віримо, що виречені передсмертні слова Ісусові означали, що Отець дійсно усунув свого духа злуки з Ним, бо сего було потрібно, аби наш Господь зазнав і сего, аби умер як такий, що

бере гріх світа на себе. Карою за гріх Адама була не тільки смерть, але в додатку і відділене або відчужене від него Божої ласки і злуки з Ним. Отже коли наш Господь Ісус переняв місце Адама і замість него піднявся мук, праведник за грішника, щоби відкупити нас у Бога своєю дорогоцінною кров'ю, потреба було не тільки, щоби Він умер за нас, але також, щоби Він зазнав на собі, що Він є цілковито відтятий і відділений від Отця, яко кара за гріх Адама. Ісус не був відчужений або відділений від Отця яко грішник через три і пів рока, в часі котрих Він клав своє життя; ані також в протягу тих трьох і пів літа не терпів Він повної кари; але си хвиля прийшла на Него на кресті і найменше на короткий час Він мусів бути позбавлений злуки з Отцем і мусів так умерти — як грішник за наші гріхи; тому, щоби як „через чоловіка прийшла смерть, так і через чоловіка (прийшла) воскресне мертвих.“ — 1. послання до Коринтян 15:21.

Маттей не записав слів нашого Господа, коли „Він закликав великим голосом,“ але проці євангелисти про се пишуть. Ісус закликав: „Звершилось!“ (Йоан 19:30). „Отче, у твої руки передаю духа мого.“ — Лука 23:46

ДІЛО ДОКОНАНЕ!

Багато ложних учителів говорять, що Ісус нічого не доконав, що не було потреба жертви за гріхи наші, і що Ісус не зложив ніякої жертви. Але св. Письмо виразно твердить, що без жертви, що „без пролятя крови немає (не буває) оставлення гріхів.“ (до Жидів 9:22). Жертва нашого Спасителя почалася від часу, як Він стався повнолітнім, коли осягнув 30. рік. Тоді сейчас часинив до Йоана над Йордан ріку і дав себе занурити в воду (окрестити) — в сей зверхний спосіб Він показав, що Він посвятив себе цілковито аж до смерті, щоби сновнити спеціальну волю Отця. Жертву, яку там почав, продовжав Він вірно аж до послідної хвили свого життя. Коли Він витерпів аж до остатку всяку наругу, всякий втид і на кінець був відтятий від злуки з своїм Отцем — се був кінець Його жертви і наш Господь виразив се словами: „Звершилось! Своє діло Він скінчив; ціну викупу Він заслужив; муки скінчились; Він скінчив своє діло, котре Отець поручив йому сновнити, і перетерпів ганьбу і втид, які мали припасти йому в участі. Але друга часть Його діла ще позістала до сновнення. Ся часть еще не є скінчена, іменно, поблагословити всі роди землі, уділяючи їм обильної ласки, і даючи їм нагоду осягнути вічне життя, котре Він справедливо заслужив для них своєю жертвою за гріх.

Він віддав свого духа в руки Отця. Якого духа? Він не віддавав свого духового тіла, бо в тім часі Він не мав духового тіла. Трийцять три літ з верхом перх тим Він зрікся духового стану і духової природи, щоби стати учасником людської природи (чоловіком) через свою матір Марію. — Дух життя або сила життя, котра була його, зістала перенесена на ступень стану чоловіка. Через 33 і пів літа тішився Він або уживав сего

духа життя або сили життя, як оживляючого принципу або оживляючої сили, котра робила живим людське тіло: а тепер Він віддав сю силу в смерті — вона минулась, розпалась, зникла. Розп'яте тіло не мало вже належати до него, бо як Апостол говорить: Він прийняв на себе вид слуги, *щоби* перетерпіти смерть, не на се, *щоби* держати сей вид слуги (бути слугою) цілу вічність. Отець приобіцяв Йому, що прославить Його з собою і дасть Йому ще більшу славу, чим ту, котру мав з Отцем перед сотворенням світа — а ся слава була

духова слава, а не людська не як чоловіка. Він опустив духовий став, коли „стався тілом (життєвський вислов, замість сказати: стався чоловіком) і замешкав між нами.“ (Іоан 1:14) Але Він вірив Отцю, що коли скінчить своє діло, яке Отець поручив Йому довершити, тоді Він буде прийнятий наново до слави — до духового стану. Він бо таке сказав своїм ученикам: „Що ж, коли побачите Сина чоловічого, як входить туди (там), де перше був?“ — Євангелія Іоана 6:62.

Соборний Намет або Скиня Завіту

(Продовжене)

³⁰Одним словом, *Ізраїль*, як також Намет, священники і жертви були прообразами. (Левіти були також прообразом, як о тім пізніше будемо розбирати, але вони не підходять під сей образ, змальований в сій голові.) Що учинено символічно, образно, з Ізраїлем і для Ізраїля, се від часу першого приходу Христа виконується в більших розмірах і в вишнім степені з духовим Ізраїлем, позаяк послідне є дійсністю, підчас коли тамте було тільки прообразом або тінею.

³¹Священство, як одне тіло, під одним головним Священником або Первосвященником, представляло *мале стадо*, котре з своїм Головою або Первосвященником є *царським священством*, котрого члени, по часі теперішнього пожертвування, будуть Богу *царями і священниками*, і царювати будуть на землі. (Одр. 5:10) Так бачимо, що Ісус є Найвищим Священником, та не є священником по чину Арона, котрий був тільки прообразом більшого і взнеслішого визнання або чину, але є Головою правдивого священства, котрого тамте було тільки прообразом. (Жид. 3:1; 4:14) Аронове священство предображало головню понижєнє і терпінє Христа, а не Його будучу славу. — Мелхиседек же був прообразом Христа, як царського священства.

³²Однак перше, чим священники, члени тіла Христового, царське священство, будуть залучені з своїм Головою і розпічнуть своє панованє, вони мусять *терпіти з ним*, се є, брати участь в дійсних жертвах, як се вкороті побачимо. — 2. лист до Тимотея 2:12.

³³Апостол Петро показує, кого представляли Аронові священники, коли звертаючись до тих, котрі посвячували себе, говорить: „Ви є . . . священство святе, щоб приношено жертви любовирвєнні Богу через Ісуса Христа.“ „Ви є . . . царське священство.“ (1. лист Петра 2:5, 9) Вони всі є слугами, слугами правди, хотия не всі є проповідниками і учителями божественної правди. І кожний мусять виконати свою частку, жертвуючи себе самого, зачим буде гідний бути причислєним як спів-наслідник з Христом. Тільки сим, що терплять з Ним, є дана обітниця панувати з Ним.“ — до Римлян 8:17.

³⁴Апостоли часто згадують, що наш Господь Ісус є Головою або Первосвященником сего священства, сего

малого стада. Наведемо тільки оден цитат: „Тим же брати святі (царське священство), покликку небесного спілєнники вважайте на Посланика і Святителя *визнання нашого* на Христа Ісуса.“ — до Жидів 3:1.

³⁵Застановляючись тепер над установленєм прообразового-старозавітного священства треба добре пам'ятати, що царське священство на місце прообразового розпочалося помазанєм Ісуса на Первосвященника при хрещенні. (Лука 3:22; Діяння Апостолські 10:38) Ніхто не був вибраний на священника, аж поки не був найперше введений до свого уряду Головний або Первосвященник і не розпочав свого урядованя. Від сего аж часу розпочався вибір і настановлюванє священників. Ся особливе важна робота відбувалась через цілий Християнський вік або вік євангелії. Священники, які підчас сего віку посвячуються і є настановлювані на сей уряд і приносять самих себе як жертву, в сей спосіб приготівлюються, *щоби* могли панувати в царстві Божім як Його орудя і так благословити всі роди землі.

³⁶Помазанє прообразового Первосвященника, його введенє в уряд, посвяченє священничої кляси, як неустаючого чину і другі справи, агадані загально в сій голові, відбувались в инший день, не в День Примирєня. Іменно обряди або церемонії сего відбувались весною а День Примирєня припадав на осінь.

СВЯЩЕНИКИ

³⁷Передовім належить звернути увагу, що в кожній церемонії, відносячійся до висвячуваня і служби священників, Первосвященник був всегда перший. Так само на місцє старозавітних (прообразових) священників, Ісус був *першим*, се є, Провісником, Начальником, Найпершим, навчаючи ясно, що в тім ніхто не *випередив* Його. З сего бачимо, що ніхто зпатрирхів або з пророків не належить до *малого стада*, до царського священства, інакше званого „Невістою“, „Женою Агнця.“ Хотия ці старозавітні святі будуть дуже благословенні, як слуги Господні, однак їх служба не буде так взнеслою, як священників, ані їх честь не буде так великою; однак їх будуче діло і честь будуть розумієсь великі.

³⁸„Вузка дорога“ до життя (без-смертності) не була

отворена аж до часу приходу Христа. Він був перший, що йшов нею. Він *„блїснє (овїснє на світло) житє і нетліннє (без-смертїсть)“* (2. до Тимотея 1:10). І хотїя всі вірні посвячені у всіх віках отримувати вічне житє, то однак тільки одні священники, котрі побіляють і йдуть за своїм Провідником по вузкій дорозі до житя, се є, жертвуючи людські справи і в сей спосіб шукаючи слави та чести і без-смертїности [нетління] (до Римлян 2:7), отримуватимуть сей *„безмірно високий“* ступінь житя, се є, без-смертїсть, яку первісно посїдав тільки Бог-Бог-ва і наш Господь Ісус Христос від часу свого воскресєня. — *Гляди Божий Пляч Віків*, голова X і XI.

ПОМАЗАНЄ

“В Старім Законі *„помазанє“* було церемонїєю, через котру вирожджувалось священників у їх службу. Вони були помазувані на свій уряд особливим миром, званим *„оїлем“* святого помазаня.” Його ніхто бїльше не уживав, тільки священники і було заборонено законом мати кому другому або вирабляти його. (2. Мойсея 30:25-33,38) Сей оїлї представляв святого духа всиповдєння, через котрого ми, правдиве парське священство, є запечатані, як сини Божї. Тільки сі, що посвятились, се є, священники, сі єдині є в такий спосіб помазувані.

“Арон, прообразовий первосвященик, представляв Ісуса, Голову і церкву, як членів Його тіла, котре разом становить великого Первосвященика на місцє старозавїтного (прообразового). Будучи однакє грїшним чоловіком, як і другі, Арон мусїв обмитися, щоби гідно представити чистоту Ісуса, що мав прийти на місцє прообразового, се є, Ісуса, що не знав грїха і Його церкву, очищену через Його дорогоцінну кров і обмиту водою Слова Божого. — до Ефесин 5:26.

“Обмившись, Арон убирався в шати *„слави і краси“* (2. Мойсея 28), а на конєць вилито на його голову оїлї помазаня. (2. Мойсея 29:7) Кожда часть сеї величавої шати представляла прикмети і силу сего великого Всевобидителя, се є, Голову і тіло; як їх Бог-Бог-ва відрїзняв, споглядаючи наперед в будучність до часу „откритя“ синів Божих.” і виповнення через них Його обїтниця.

ПЕРВОСВЯЩЕНИК В ШАТАХ ПРЕДСТАВЛЯЮЧИХ „СЛАВУ І КРАСУ“

“І ось які шати нехай пороблять йому: нагрудник і наплечник і верхню шату і хитон мережаний, кєдєв (мітру) і пояс.” — 2. книга Мойсея 28:4.

“Бїлий „хитон“ з полотна представляв чистоту Первосвященика, підчас коли його мережанє показувало на овочї сего чистого характеру в учинках ласки.

“Мітра (кедар), се була лента з бїлого гарного полотна (представляюча праведність), котру носило довшє чєла. До неї була прикрїплєна золота бляха або „корона“ за помічю синього шнурка, що показувало, що корона належить йому *„законно-правно“*.

“На золотій блясї був напис: „Святїсть Господєва.“

котрий в сей спосіб голосив: сей Первосвященик є зовсїм посвящений, щоби сповняти наміри-плянї Бога-Бог-ва. Золота корона голосила також його царський стан: Христос має бути „священиком на своїм престолі“ — „священик по вік по чину Мелхиседекєвому.“ — Захарїя 6:13; Исальма 110:4; до Жилів 7:17.

“„Лняний пояс“ показував на праведного слугу: по-лотне означає праведність; пояс службу.

“Верхня шата” *„синьої краси“* представляла його вірність. Кутаски її були оздоблені золотими дзвіночками і гранатовими золотими яблудками. Гранатове яблудко, се найдобрїйший овоч, показувало, що вірне виконуванє діла жертви Відкупителем зрєдло овоч, се є, відкупило страченє житє цілого людського роду. Золоті дзвіночки означали, що тоді відкриться всім овоч діла жертви — *„буде отовїщений“* цілому світові подїбно, як в прообразі дзвіночки звїщали се усьому Ізраїлеви. На се вказує близька подїбність: дзвіночки звертають увагу на овоч.

(Дальше буде)

ПИТАНЯ ДО НАМЕТУ

31) Що представляв Ізраїль в своїм відношенї до Намету? § § 24, 35.

32) Кого представляли священники разом з Первосвящеником? § 36.

33) Що предбразало Аронєво священство? § § 36-38.

34) Хто є головою дійсного священства? до Жилів 3:1; § 39.

35) Від коли бере початок парське священство? § 40.

36) Що се означає, що при установлєнню священників Первосвященик всегда був перший? § § 41, 42.

37) Що означала церемонія помазаня і що вона представляла? § 44.

38) Що означало, що Арон наперед мився, чим помазав на себе шати „краси і слави“? § 44.

39) Які були шати „краси і слави“ Первосвященика і що вони в загальї представляли? 2. Мой. 28:4; § § 45, 46.

40) Що представляв бїлий „хитон“ з полотна? § 47.

41) Опиши золоту корону. Що вона представляла? і чому була вона прикрїплєна синім шнурком до мітри? § § 48, 49.

42) Що означав лняний пояс? § 50.

43) Опиши верхню шату. Що означає її синя краса? що золоті дзвіночки і гранатові яблудки? § 51.

ДО ВІДОМА КАНАДІЙСЬКИМ БРАТЯМ!

Прєвїсьте усіх Братів з Канади, щоби у всіх справах, чи то відноситься книжок, чи часописей, писали до Брукліна, Н. Й. При тїм однак звертаємо увагу, що всі книжки будуть висилані з Торонто, Онт. Се робимо тому, щоби зменшити кошта пересилки, а головнє цє, котре треба платити від кожної пересилки. Думасмо, що тих кілька слів поясненя вистарчить, аби усунути можливі непорозумїня. Також, єсли отримаєте письмо в англїйській мові з повідомленєм що висилають вам книжки або тим подїбно, щоби Брати не уважали сего як легковажанє їх мови, а зрозуміли, що робиться тому, що нема там свого чоловіка, що залагоджував би справи в нашій мові. Вєї важнїйшї справи будемо старалися залагодити з Брукліна.